

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΑΛΑΝΗΣ (1963 - 2023)

Στην αρχή η είδηση του θανάτου του έγινε γνωστή στον στενό κύκλο φίλων και νεοελληνιστών, καθώς απεβίωσε στο Παρίσι, όπου έγινε και η κηδεία του. Ο Γιώργος Γαλάνης αποτέλεσε μέλος του νεοελληνικού τμήματος στο INALCO στο Παρίσι και προέδρος της Γαλλικής Εταιρείας Νεοελληνικών Σπουδών.

Αποφοίτησε από το Πανεπιστήμιο Αθηνών το 1988, συνέχισε με σπουδές Λογοτεχνίας στο πανεπιστήμιο Paris VII και με διδακτορικές σπουδές στο INALCO, με επίσημη καθηγήτη τον Henri Tonnep. Τη διδακτορική του διατριβή την υποστήριξε το 1999. Το 2000 εκλέχτηκε αναπληρωτής καθηγητής στο INALCO όπου και εκπαίδευσε πολλές γενιές φοιτητών. «Ηταν εξαιρετικός γνώστης της δομής της ελληνικής γλώσσας με ιδιαίτερο ενδιαφέρον στη λεξικογραφία. Αυτό το ενδιαφέρον τον οδήγησε, έχοντας ήδη εκδώσει ένα ελληνογαλλικό λεξικό να συγγράψει ένα μοντέρνο γαλλοελληνικό λεξικό στηριζόμενος στη βάση δεδομένων του Larousse, και χρησιμοποιώντας καινοτόμες λεξικογραφικές μεθόδους για την παρουσίαση των λημμάτων» σημειώνει το Δ.Σ. της Ευρωπαϊκής Εταιρείας Νεοελληνικών Σπουδών. Το τελευταίο του βιβλίο, εξάλλου, σε συνεργασία με τον Guo Jing, εκδόθηκε το 2020, και αναφέρεται στη διδασκαλία του προφορικού λόγου. Παράλληλα, συνέβαλε στην έκδοση της μετάφρασης στα γαλλικά της Ανθολογίας Βραβευμένων Διηγημάτων του Υπουργείου Πολιτισμού (συνεργασία μεταξύ της Διεύθυνσης Γραμμάτων του ΥΠΠΟ και της EENS). «Παρά τα προβλήματα υγείας που είχε, διπύθνε το Νεοελληνικό Τμήμα για πολλά χρόνια με απόλυτη αφοσίωση και δίδασσε μέχρι και την τελευταία μέρα» πληροφορούμαστε στο ίδιο κείμενο. Για την πορεία του και την προσωπική φιλία τους γράφει η εκδότρια Άννα Πατάκη.

ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΠΑΤΑΚΗ

Πόσες φορές στη ζωή συναντάμε έναν άνθρωπο που ευθύς αμέσως νιώθουμε πως είναι μοναδικός; Ο Γιώργος Γαλάνης (1963-2023) ήταν ένας τέτοιος άνθρωπος, από την αρχή ως το τέλος. Μανιώδης λεξικογράφος, συνέγραψε μόνος του, στην ουσία, δύο λεξικά αναφοράς, ένα Ελληνογαλλικό λεξικό το 1998 κι ένα Γαλλοελληνικό (με βάση τη γαλλική ρίζα

Παρίσι, όπου σπούδαζε. Ήδη συμμετείχε στο φιλόδοξο σχέδιο συγγραφής ενός πρωτότυπου Ελληνογαλλικού λεξικού, πλήρους και σύγχρονου, που είχε προτείνει στον πατέρα μου ο νεοελληνιστής καθηγητής Henri Tonnep. Ο Γαλάνης, επί διδακτορική διατριβή φοιτητής του Tonnep τότε, στην πορεία σίκοσε στις πλάτες του σχεδόν ολόκληρο το εγχείρημα. Την επόμενη χρονιά της κυκλοφορίας του λεξικού ολοκλήρωσε και τη διατριβή του με θέμα «Η κωμωδία στο θέατρο της Κρητικής Αναγέννησης και η επίδραση των ιταλικών κωμωδιών του 16ου αιώνα» (είχαν προηγηθεί σπουδές Γαλλικής Φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και DEA στις Σπουδές Γαλλικής Λογοτεχνίας στο Πανεπιστήμιο του Παρισιού (Paris VII), υπό τη διεύθυνση της Τζούλια Κρίστβα, με αντικείμενο «Το θέμα και η σιωπή στα μυθιστορήματα του Σάμουελ Μπέκετ»). Από το 2000 και ως την τελευταία μέρα της ζωής του δίδασσε αδιάλειπτα στο πανεπιστήμιο της INALCO στο Παρίσι, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη διδασκαλία της νεοελληνικής φωνητικής και λεξικολογίας. Σε συνεργασία δε με τον καθηγητή Henri Tonnep εξέδωσε και την εξαιρετικά δίτομη Μέθοδο Νεοελληνικής του τμήματος.

Για τη συγγραφή του Γαλλοελληνικού λεξικού Πατάκη, που μου προκαλεί θαυμασμό και σήμερα, ο Γιώργος έμεινε σχεδόν κυριολεκτικά βιλωμένος σε μια καρέκλα 12 ώρες την ημέρα για τις περισσότερες μέρες των έξι χρόνων που απαιτήθηκαν για την ολοκλήρωσή του. Δεν έβγαине από το γραφείο πριν τις εννιά το βράδυ, δεν έπρωγε τίποτα όλη μέρα εκτός από το σοκολατάκι με τον πρωινό καφέ, κανόνιζε τις παραδόσεις στο πανεπιστήμιο έτσι ώστε να αξιοποιεί τον χρόνο του χωρίς απώλειες, έπαιρνε τεράστια χαρά όταν έβρισκε την κατάλληλη λέξη, και στο τέλος, τις τελευταίες μέρες του Δεκεμβρίου του 2011, παρέδωσε μια δουλειά μυθιστορηματικής αρτιότητας, αισθητικής και τάξης. Στο λακωνικό προλογικό σημείωμα σε ένα πτάνιο έργο βρισκό, ψάχνοντας σήμερα τα γραπτά ίκνη του, τη μοναδική αναφορά στο «εγώ»: «Ελπίζω το έργο αυτό, προϊόν προσωπικής εντατικής εργασίας έξι ετών, να αποτελέσει αξιόπιστο βοήθημα για όλους τους χρήστες του».

του ερμηνευτικού λεξικού της Larousse) το 2012. Μανιώδης μουσικόφλος, όριζε τη ζωή του με βάση το πρόγραμμα συναυλιών στα αγαπημένα του κέντρα της μουσικής, ενώ ο ίδιος ήταν κρυφός δεξιοτέχνης πιανίστας. Αξεπέραστος φίλος, πρόσφερε χωρίς δεύτερη σκέψη και συζήτηση ό,τι μπορεί να χρειαζόνταν οι άνθρωποι που αγαπούσε. Καθηγητής με την πιο ευγενική έννοια του όρου, ενέπνεε, βοηθούσε, νοιαζόταν, καμάρωνε τους φοιτητές του, που προσήλθαν σύσσωμοι στον αποχαιρετισμό στον καθηδρικό ναό του Αγίου Στεφάνου στο Παρίσι το Σάββατο 1η Απριλίου. Απαράμιλλος μαχητής της ζωής, έζησε τα τρία τέταρτα του ευγενικού του βίου αντιμετώπιζοντας με τα απανωτά καπρίτσια μιας πολύ σπάνιας μορφής καρκίνου, που τον σημάδεψε στα δεκάξι του.

Τον Γιώργο τον συνάντησα τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του ενενήντα στο

Η Άννα Πατάκη είναι εκδότρια

“

Για τη συγγραφή του Γαλλοελληνικού λεξικού Πατάκη, ο Γιώργος έμεινε σχεδόν κυριολεκτικά βιλωμένος σε μια καρέκλα 12 ώρες την ημέρα για τις περισσότερες μέρες των έξι χρόνων που απαιτήθηκαν για την ολοκλήρωσή του. Δεν έβγαине από το γραφείο πριν τις εννιά το βράδυ, δεν έπρωγε τίποτα όλη μέρα εκτός από το σοκολατάκι με τον πρωινό καφέ